

Dramat bakom NHL-flytten: "Det blev ett väldigt liv här"

Publicerad juni 22, 2025 | Senast redigerad juli 6, 2025

Han har SM-guld och **NHL**-spel på meritlistan. I veckans "OLD SCHOOL HOCKEY" berättar Mikael Lindholm om:

Mikael Lindholm. Foto: Bildbyrå / Ronnie Rönkvist / Fredrik Jax

- När Brynäs farmarlag var nära Elitserien.
- Dramat med Boden.
- Flytten till **Brynäs**.
- Chocken när han draftades: "Fick inte reda på det förrän efter flera veckor"

När Brynäs ville stoppa NHL-flytten.

-
- Tiden i Grezkys kedja.
- Festandet i Tyskland.
- När "Nubben" övertalade honom till comeback.
- Sönernas framfart.
-
- Svensk mästare, kedjekompis med **Wayne Gretzky** och möbelhandlare. Det är tre av titlarna Mikael Lindholm kan ha på sitt visitkort. Och förstås pappa till NHL-stjärnan **Elias Lindholm**, om vi ska addera en fjärde titel.
- Här får ni möta 60-åringen med "Godis" eller "Saftpiraterna" om ni så vill, som moderklubb.

Niklas Wikegård, Per Hedenström, Mikael Lindholm, det var ett bra gäng från Gävle GIK som han spelade med i unga år.

– Det var en väldigt kul tid. Jag kom från Hedesunda där jag växte upp, men där lade vi ner laget. Vi var bara åtta, tio man totalt i laget och skulle träffas vid VIVO-butiken för att åka och spela match, men då kom bara fem av killarna eftersom det var något bra på TV:n.

– Då tröttnade lagledaren och lade ner laget. Det året, efter jul, började vi i stället åka till Gävle GIK. Jag var tio år då. Min kompis Ove Lindbergs pappa skjutsade oss in till Gävle tillsammans med min pappa, men Ove var 65:a så vi började först spela med ett år yngre.

– Året efter, jag hade väl gjort något avtryck, spelade jag med 63:orna och nästan aldrig med 64:orna. I det 63-laget var just Wikegård, Hedenström, "Lelle" Rohdin, Jockes pappa, och hela det gänget med, berättar Mikael Lindholm.

Var det inte aktuellt med Brynäs redan då?

– Nej, det var "Godis" som gällde hela tiden. Jag kom upp ganska tidigt i A-laget och då skulle jag i så fall gått till Brynäs juniorer, vilket jag tyckte var lite "jolligt".

Redan säsongen 1979/80 och som 15-åringen debuterade Mikael Lindholm i Division 2 med Gävle GIK.

– Debuten minns jag väl. Vi spelade borta mot något lag, Skärplinge tror jag att det var. Jag spelade med "Bönne" (Håkan Andersson) och jag kommer så väl ihåg när han sa *"Nu åker du ner och tar pucken bakom mål. Jag kommer bakom. Sedan droppar du den till mig och sedan sköter jag uppspelet"*.

Gävle GIK, och det som senare blev Strömsbro/Gävle SG 83, var lite som ett farmarlag åt Brynäs.

– Vi var bra och gick upp i ettan. "Godis" hade många unga bra spelare, Cenneth Söderlund, Stefan Lif, Per Hellström och Håkan Strandberg, Bosse Persson, "Kossan" och "Biran", alltså Björn Söderberg, i målet. Sedan kom även Uffe Jonsson till oss från Brynäs. Även var där liksom Anders Berglund som senare gick till Västerås. Vi var ändå inte tillräckligt bra för att klara oss kvar i dåtidens etta.

– Sedan slogs lagen ihop, men jag funderade inte så mycket på den tiden. *"Jaha, nu blir vi ett bättre lag"*. Det var självklart komma med där, men det var ändå många från oss som inte kom med. En efter en åkte bort. Då kom dessutom Tommy Melkersson, Roger Karlsson och hela där sköna gänget från Strömsbro in.

– Senare kom även Peter Eriksson, Ove Eriksson som är Jannes brorsa... Vi hade ett jättebra lag.

Nästan ett elitserielag?

– Vi spöade Frölunda här hemma med 7-3, spelade oavgjort med Skellefteå och vann mot HV71, som gick upp året efter, stort. Hade vi haft en back och en forward till hade vi nog kunna hotat om en plats i elitserien.

Det snackades om att S/G inte fick gå upp för Brynäs, men så upplevde aldrig Mikael Lindholm det.

– Nej, så tror jag inte att det var eftersom det inte var något samarbete mellan klubbarna då. Vi var en egen klubb som mötte Brynäs i en träningsmatch och spelade 2-2. Vad jag förstår fick Brynäs lite kalla fötter av det för året efter ville dom inte ha några matcher mot oss.

– Brynäs var inte heller riktigt i toppen då utan låg lite längre ner i tabellerna. Samtidigt var vi och nosade där uppe och kunde ha runt 3 500–4 000 åskådare på vissa matcher. Brynäs hade inte heller mer publik.

Folk tyckte att vi spelade en rolig hockey. Det var fart, offensivt och plattan i mattan. S/G kom att kvala upp till elitserien tre säsonger i rad, men blev utslagna av Piteå, HV71 respektive Hammarby.

– Du ser, vi var ganska bra, men en reflektion jag har är att vi kanske skulle kört mer styrketräning. Det var många tvålagsspel och även om vi var bra blev vi lite sämre under slutet av säsongen när vi skulle vara som bäst. Vi spöade HV71 lätt i serien, men i kvalet hade vi inte en chans och fick inget tryck i laget av någon anledning.

Det var inte bara på isen det här gänget trivdes tillsammans.

– Det var helt otroligt även vid sidan av och bara tok. Vi träffas än idag och det är (Roger) "Masen" Karlsson som håller i det mesta. Han är en ruskigt bra samordnare och då vi ses kommer alla historier upp igen.

sidan 3

- Under säsongen låg alla och körde situps och armbävningar. Sedan var vi mycket ute i svängen också, men framför allt var det alltid ruskigt kul att komma till träningarna. Dessutom hade vi "Kalle Noppa" (Karl-Göran Eriksson) med oss som "trunkis". Han kom senare vara i Brynäs. Där var det också show hela tiden. Coach för SG Hockey 83 var legendaren Tord Lundström.
- Tord var jättebra. (Örjan) "Kulan" Persson var Tords andretränare. Båda dom tyckte det var väldigt kul att själva vara med på träningarna så vi körde mycket djungelhockey. Det brukar man göra som uppvärmning, men Tord och "Kulan" tyckte det var så kul att vi ofta körde det en halvtimme. Båda var å fortfarande väldigt bra.

Flytten till Brynäs: "Hade tackat nej två gånger"

Inför säsongen 1986/87 plockade Stig Salming över Mikael Lindholm till Brynäs.

- Ja, det stämmer. Jag hade innan tackat nej till Brynäs två gånger. Första gången var jag ganska ung och tyckte inte att jag var tillräckligt bra. Dessutom hade vi ett så bra lag i S/G. Andra gången skulle jag göra lumpen och kände då att det inte skulle bli bra. Tredje gången passade det bra och det var naturligtvis ett jättestort steg för mig att ta.
- Vi mötte Djurgården borta i första matchen. Centern hem på höger. I "Godis" hade jag varit van vid centern hem i mitten. Det var en omställning, men det gick bra.

Det blev tre säsonger i Brynäs mellan 1986 och 1989.

- Jag spelade en del med Jocke Persson och (Patrik) "Putte" Erickson. Vi tre fungerade bra, men vi gick runt ganska mycket i kedjorna. Det kändes aldrig som vi hade fasta kedjor och jag spelade en del även med Anders Ivarsson som kom upp under en period.
- Brynäs var inte ett topplag under dom här åren även om det blev semifinal 1989.
- Jag har tänkt på det där en del, varför vi förlorade ganska många matcher. Tommy Sjödin och "Djoosen" (Pär Djoos) hade kommit upp. "Hussen" (Anders Huss) var där tidigt...
- Jag tror att vi unga spelare kanske inte var riktigt färdiga samtidigt som våra äldre inte var lika bra längre. Men vi åkte alltid ut på isen med ett bra självförtroende första åren. Jag trodde jämt att vi skulle vinna nästa match. Det var aldrig att jag tänkte att jag själv var för dålig utan mer *"Vi förlorade, men vi får ta nästa match"*.

Säsongen 1987/88 fick dessutom Mikael Lindholm debutera i Tre Kronor.

- Jag vet inte hur det gick till (skratt), men jag måste väl ha gjort några bra matcher och kom med till Izvestija.

Debuten gjorde du mot Finland i Västerås innan ni åkte till Izvestija-turneringen.

- Så var det. Innan hade jag gjort en väldigt bra träning Brynäs. Tommy Sandlin, som var Förbundskapten, vad där och kollade. Jag kommer ihåg den träningen än idag. Vete fan vad som hände, skrattar Mikael Lindholm.
- Det var såklart jättestort att dra på sig landslagströjan. Först spelade jag två landskamper. Sedan blev jag alltså uttagen till Izvestia. Vi hade ett bra lag och jag fick spela i en fjärde line med Orvar Stambert som Tommy Sandlin satt som forward.

sidan 4

Vi mötte (Sergei) Makarov och det här gänget. Jag var i bra form, men var ändå totalt chanslös. Fast jag tänkte att jag skulle smälla på ryssarna och gjorde så hände det inte så mycket (skratt). Det var verkligen en nivå ytterligare. Det gick inte att bara att checka för då låg man 20 meter efter direkt. Det fick jag lära mig där.

Det blev inget VM eller OS-spel för dig, hur tänker du kring det idag?

– Det var inga konstigheter utan såg det som en bonus att jag fick vara med. Klart att jag ville vara med mer, men jag var inte på den nivån som dom bästa. Jag slet och hade säkert kunnat göra ett bra jobb, men hade inte den talangen som många andra.

Var det aktuellt med VM-spel vid något tillfälle?

– Nej, det vet jag inte. Jag vet att jag var med på någon lista då jag spelade uppe i Boden som Curre Lundmark hade inför OS. Han hade antagligen 70-spelare och det var nog inte aktuellt att ta med en Division 1-spelare från Boden. Om det stämmer att jag var med på den där listan vet jag inte.

Draftades av Los Angeles

Sommaren 1987 draftades Mikael Lindholm i tolfte rundan av [Los Angeles](#).

– Klart att jag blev jätteöverraskad. Då hade vi haft en turnering uppe i Alaska med Vikingarna (B-landslaget).

Där gick det väldigt bra för mig. På något vis måste Los Angeles haft scouter där.

Vi fick inte redan på draften förrän flera veckor efteråt. Det var inte någon som ringde från Los Angeles organisation utan någon kompis sa *"Du och Kyösti (Karjalainen) är draftade"*. Självisst jag inte ens vad det var för något.

– En eller två månader efter draften tog Bengt Lundholm, som hjälpte agenten Mike Perron, kontakt med mig och ville ha ett möte. Det var först då det gick upp för mig att ett lag hade draftat mig.

Mikael Lindholm i LA Kings-tröjan. **Foto:** Ronnie Rönnkvist.

Inför säsongen 1989/90 åkte han så över till Los Angeles för att försöka ta en plats i NHL.

– 1989 blev jag och Kyösti överbjudna och fick vara med under träningsvecka med Los Angeles. Vi fick varsin flygbiljett och kom över dit när dom förberedde sig inför slutspelet. När vi kollade på flygbiljetterna stod det 2 500 dollar styck. Vi sa till varandra *"Det är väldigt dyrt att åka till USA"*. Det visade sig vara första klass. *"oh, jäklar"*. Vi började med att ta in några drinkar (skratt).

– Jag kommer aldrig glömma lukten då vi kom av och alla palmer. (John) Wolf var där och tog emot oss och vi fick varsin Kings-keps. Det var mäktigt.

Spelade med Gretzky Mikael Lindholm och Kyösti

Karjalainen fick även vara med och träna med Kings.

– Det var jättekul, men dom tränade inte så hårt eftersom det var slutspel. Allt var lite överkligt, men jag tänkte mer på det där utan åkte hem efter. Vi hade sju, åtta bra dagar där och for runt överallt, på Universal studios, Disneyland och så vidare.

Kyösti Karjalainen. Foto: Arkivbild.

sidan 5

- I samma veva öppnade jag en vattensängsaffär här i Gävle eftersom jag tyckte det
- var roligt att sova på bästa sätt. Den öppnade jag i juni 1989. Två eller tre veckor efter det kom ett kontraktsförslag från Los Angeles.
- Allt stod på engelska så jag ringde upp Bengt och frågade vad det var för något.
- *"Dom vill att ni ska komma över"*.
- *"Jo, men jag har kontrakt med Brynäs så jag kan inte åka över". **
- *"Det har dom löst..."*
- Då förstod jag att det var på riktigt. Staffan Tholson var tränare i Brynäs då. Han sa: *"Du kan inte åka över eftersom du har kontrakt med Brynäs"*. Så jag tränade vidare med Brynäs.
- Det skulle bli en övergångssumma på 800 000 kronor och betalade Los Angeles det skulle jag få åka. Nu betalade dom inte det direkt utan sa att jag först skulle komma över och sedan skulle det betalas ut. Då åkte jag hem till Anders Hedeberg, tidigare ordföranden i Brynäs och Vd på Furuviksparken.
- *"Hur fan ska jag göra?"*

- *"Hade jag varit i dina kläder så skulle jag åkt, men det kan jag inte säga"*.
- I och med det kände jag att jag skulle åka. Skulle jag inte åkt då så hade jag nog aldrig fått åka över. Dessutom hade Los Angeles gett löfte om att pröjsa, vilket dom till slut också gjorde. 800 000 kronor var mycket pengar då. Det blev ett väldigt liv här, men då var jag där borta så jag märkte inte av det speciellt mycket.

I det Los Angeles Mikael Lindholm kom till spelade bland andra Wayne Gretzky, Luc Robitaille, Bernie Nicholls, John Tonelli, Dave Taylor, Larry Robinson, Marty McSorley, Kelly Hrudy med flera.

- Vilka spelare. Det är inte klokt egentligen. Synd att jag inte fattade mer från början. Dom enda jag kände till där borta var Gretzky, (Mario) Lemieux och svenskarna.
- Jag var bra tränad när jag kom över så på campen fick jag ett väldigt bra resultat på allting och kände *"dom här gubbarna tar jag ju"*. Vi hade många smålagsspel och jag kunde göra lite som jag ville där. Dessutom hade vi några internmatcher där det gick väldigt bra för mig. Jag gjorde både mål och pass. *"Här kommer jag gå in och lira lätt"*.
- Efteråt har jag fattat att dom här killarna spelade sig i form samtidigt som jag redan var i jätte form. När jag såg Luc Robitaille tänkte jag *"Han kan ju inte ens åka skridskor"*. Sedan gjorde han över 50 mål den säsongen (52). John Tonelli och många med honom hade en liten kula på magen. Även Gretzky.
- Efter träningarna stod Tonelli och sköt. Han tog emot pucken och lade den i borte. Jag förstod inte varför han höll på så. Sedan gjorde han 10-15 sådana mål under säsongen. Det var hans position i powerplay. Då började jag fatta att killarna var specialiserade, vilket man inte var på samma sätt i Sverige.

Det blev 18 matcher, två mål och totalt fyra poäng för Mikael Lindholm i NHL. Som kedjekompis fick han i vissa matcher just Wayne Gretzky.

- Ja, i första tio matcherna fick jag spela med Gretzky och (Mike) Krushelnyski. Vi hade gjort någon bra träningsmatch innan. Gretzky hade tolv pinnar kvar till att slå Gordie Howes rekord och spelade säkert 30-35 minuter per match eller så mycket han orkade.

Sidan 6

– Sedan slog någon av handen på Krushelnyski så han blev borta i flera månader. Då kom det in någon ny på hans plats i stället.

– Jag kommer ihåg första matchen att jag fick en puck bakom målet. Då stod Gretzky nere i hörnet och tittade. Det var inte så att han skulle göra sig spelbar. Jag tänkte *"Varför gör han inte något?"* Jag försökte i alla fall göra någonting som antagligen inte blev något bra. När jag kom in i båset sa Krushelnyski till mig *"Mikael, this is not your office. That's Gretz"*

– Gretzky undrade nog vad det var för idiot som stod där på hans position, skrattar Mikael Lindholm.

Hur upplevde du Wayne Gretzky?

– Han var småblyg, men alltid väldigt trevlig. Det var alltid en massa intervjuer för honom. Om vi hade samling för träning elva så kom han halv elva för att hinna med alla intervjuer. På bortamatcherna, då det var mer lugnt, var det middagar där han bjöd och var som vem som helst.

Var det lätt att komma in i det här stjärnspäckade laget?

– Ja, det tycket jag. Frugan, Jill, kom också in bra med spelarfruarna. Hon är ättsam och social. Luc Robitaille, Steve Duchesne och dom här var sköna killar. McSorley var också väldigt schysst. Ron Duguay var där ett tag och stod med hårfönen före matcherna. Barry Beck hade kunnat vara en "stand up comedian". Folk låg på golvet och skrattade innan vi skulle gå ut till matcherna. Han drog något skämt och var samtidigt allvarlig. Dessutom spelade han utan hjälm och stor som ett hus.

Under Mikael Lindholms säsong i Los Angeles kom även Tomas Sandström in från New York Rangers.

– Han var direkt tänkt som Gretzkys kille. Jag var lite in och ut i laget då. Vi var fyra, fem killar som delade på en plats. Vi kunde vara med på värmningarna. När vi sedan kom in efter den tittade vi om tröjan hängde på väggen eller inte. Hängde den inte där var det bara att sätta sig på cykeln och trampa. När "Tjompen" kom dit var han stjärna, men innan hade jag inte fattat hur bra han var.

– Jag tyckte själv att jag var bättre än många där, men det kanske också är vad jag klarat mig på, att jag tyckt att jag varit bra.

Tiden i AHL: "Hade inte spelat någon roll vad vi gjort"

Andra säsongen blev det enbart spel i farmarlaget Phoenix Roadrunners för Lindholm och även Karjalainen.

– Det kändes som jag hade hugg på NHL och vi båda gjorde en bra "training camp". Då blev vi såklart besvikna när vi blev nedskickade. Inte så våldsamt mycket eftersom jag fortfarande tyckte att det var som ett äventyr, men absolut hade hoppades vi få vara kvar där uppe.

Sidan 7

- Vi hade ett bra lag i Phoenix. Det var ett ruskigt bra ställe att bo på uppe i Scottsdale och hade mycket folk på matcherna. Det kunde vara uppåt nio, tio tusen. Många i laget hade spelat i Europa och vi var ett bra spelande lag. Dessutom var vi fem eller sex killar som bodde ihop.
- Kyösti och jag började inte så bra utan blev inkallade till coachen, Ralph Backstrom. Han hade själv spelat många säsonger i Montréal och Los Angeles. Vi tyckte själva att vi spelade bra, men gjorde inte så mycket poäng. Backstrom var snäll och bra, men sa *"You guys need to step up."*
- Efter det gjorde vi mycket poäng. Jag tror att jag i slutändan snittade nästan en poäng fast jag hade haft en trög start. Vi blev också uppkallade till Los Angeles en match för att spela mot ett ryskt lag. Vi tyckte det gick bra. Kyösti gjorde ett mål som jag passade till. *"Nu blir vi nog kvar här"*. När vi kom hem och tittade på flygbiljetten stod det att vi skulle flyga hem dagen efter. Det var redan klart och hade inte spelat någon roll vad vi gjort på matchen.

Hade du chansen att vara kvar i Los Angeles organisation efter din andra säsong där borta?

- Jag ringde själv upp GM, "Rogie" Vachon. Agenten tyckte att jag skulle hänga kvar och vara med på "expansionsdraften". Florida hade sagt att dom behövde min spelartyp.
- Då sa general managern att dom inte visste hur man skulle göra med mig samtidigt som jag tyckte att jag kunde spela på tre kedjor. Jag ville inte spela i någon fjärdeline och bara få lite istid. När han inte kunde svara om det skulle bli så bestämde jag mig för att åka hem ett år i och med att expansionen var på gång. Tanken var så. Det var inte heller dom pengarna som det är idag.

Återvändande till Brynäs

Nygammal klubbadress blev Brynäs.

- Det var inget snack om något annat lag. "Hovan" (Lennart Hovelius) var ordförande och jag kände honom bra. Dessutom var Tord Lundström med i en sportgrupp. Jag pratade med dom två ganska tidigt. Det var enkelt på den tiden och man förhandlade för sig själv.

– *"Vad ska du ha i månaden?"*

– *"Jag vill ha det här i alla fall"*

– *"Gå ut en stund så får vi prata ihop oss"*, sa "Hovan"

När jag kom tillbaka tio minuter senare sa han:

– *"Det är okej. Nu skriver du på"*.

- Nu minns jag inte vad jag fick, men det kan ha varit 30 000 i månaden, vilket var bra på den tiden. Åren innan jag åkte i väg hade jag haft 10 000.

Coach för Brynäs när Mikael Lindholm kom tillbaka till Brynäs var Tommy Sandlin.

- Det var min idol när jag var yngre. Jag skrev till och med brev till honom och läste träningshandboken han hade. Dessutom ringde jag till honom en gång för att få lite råd om hur man tränar. Då svarade hans fru så jag fick kalla fötter och lade på. Såklart det skulle bli stort att då få träna med honom.

Sidan 8

Men det gnisslade också lite i maskineriet mellan dom båda andra säsongen.

– Det fungerade bara inte andra säsongen mellan oss och vi kom överens om att det bästa var att jag skulle spela klart säsongen med Team Gävle.

Efter halva säsongen i Team Gävle flyttade Mikael Lindholm norr över för spel i Division 1 med **Boden**. Ett Boden som coachades av tidigare lagkamraten Niklas Wikegård.

– När det kört ihop sig i Brynäs var det på den här tiden svårt att gå till ett annat elitserielag eftersom det skulle kosta mycket pengar. Då var tanken att jag skulle kunna gå till Boden, göra det bra där för att sedan gå vidare uppåt igen.

– Jag fick in i kontraktet att jag skulle kosta 150 000 kronor om jag skulle gå till ett elitserielag år efter.

– Wikegård var där och vi hade ett bra lag...

Foto: Ronnie Rönkvist.

I Boden spelade bland andra Ulf Sandström, Fredrik Öberg, Jonas Rönkvist, Tomas Holmström med flera.

– Det var ett ruskigt bra gäng, vi hade väldigt kul och det var sköna killar.

Jättedramat – var nära uppflyttning

Boden var också nära att ta sig upp till elitserien. I en avgörande match mot AIK i Globen behövde Boden ett mål till för att ta steget upp. 18.13 in i tredje perioden flyttade AIK:s Rikard Franzén målburen. Straff Boden, vilken skulle läggas av Ulf Sandström på Rolf Ridderwall. Kaos utbröt och domaren Robert Öberg tvingades begära omspolning innan straffen skulle läggas.

Arkivbild.

– Det jag minns var både möjligheten och tyvärr den här enorma besvikelsen. Hela den matchen var något häftigt och något folk pratar om än i dag. AIK var bra samtidigt som det var ett djävulskt tryck på Globen. AIK hade en kanadensare, Jackson Penny som var bra. Morgan Samuelsson (från just Boden) var så in i helsike bra. Roffe i mål...Torgny (Bendelin) var coach. AIK hade tryckt upp papper med min nuna på rökande en cigarr och med en hatt på huvudet. Ungefär som vi redan hade gått upp till elitserien. Vi såg det där eftersom det låg sådana papper på marken. Det här menade Torgny att vi inte skulle få uppleva och han var duktig på att få till sådant.

– AIK kom ut väldigt hårt och fick något halvbilligt mål i början som dom kunde gå på. Sedan fick vi den här straffen. Öberg dömde och det var utvisning. Urban (Åström), vår lagledare, påpekade att vi hade chans att välja straff eftersom det var mindre än två minuter kvar.

Sidan 9

Robert Öberg sa först att så var det inte.

– *"Du måste kolla regelboken"*. Han åkte till sekretariatet och började kolla. Publiken började slänga in grejer så man var tvungen att spola om. "Svullo" (Mikael DuBois) tog micken i pausen som blev. Han skrek *"Jävla skoterraggare"* och en massa saker i mikrofonen och det blev en hatisk stämning. Folk som var där säger att om vi vunnit den matchen hade det kunnat gå riktigt illa för folk som höll på Boden.

För straffskytten, Ulf Sandström som normalt var säkerheten själv på straffar, blev det en lång väntan.

– Han satt och med klubban framför sig i omklädningsrummet och koncentrerade sig under 15 minuter i. Han tänkte säkert *"Sätter jag den här går vi upp till elitserien"*. När vi satt där och väntade i omklädningsrummet, jag minns att minuterna kändes som ett helt liv.

– När vi kom ut hade AIK:arna åkt och hackat i isen från mittcirkeln ner mot Roffes mål. "Sasse" hade satt fem straffar under säsongen. Han var otrolig på att hitta gluggarna, men Roffe slajdade så pucken tuschade benschyddet och sedan ner på isen framför honom.

Efter Boden blev det spel i Luleå. **Foto:** Ronnie Rönnkvist.

Mikael Lindholm blev kvar ytterligare en säsong i Boden, men sedan knöt grannarna i [Luleå](#) honom till sig.

– Efter den säsongen var det tänkt att jag skulle gå vidare. Jag träffade sportchefen i Boden och han sa att jag skulle skriva på. Själv tänkte jag ta det lite lugnt och kolla läget för att se vart jag skulle ta vägen.

– *"Vad ska du ha?"* Jag sa en summa och han svarade att det var okej. *"Skriv på här"*. Jag fick kalla fötter och hade inte alls räknat med att vara kvar. Jag väntade en eller två dagar. MoDo ringde under dom dagarna, men då hade jag redan lovat att vara kvar i Boden.

– Andra säsongen gick det också bra och efter den säsongen valde jag mellan Frölunda, MoDo och Luleå. Jag ringde Micke Johansson och frågade vad jag skulle välja mellan Frölunda, där Lasse Falk var tränare, och Luleå. *"Vill du ha roligt och lira hockey ska du välja Luleå. Vill du ha tråkigt kan du välja Frölunda"*, skrattar Mikael Lindholm.

Mikael Lindholm vann SM-guld med Luleå

Redan under sin första säsong i Luleå fick Mikael Lindholm vara med om Luleås historiska första SM-guld.

– Jag har haft en sådan tur med lag där det varit så bra individer. Det har aldrig varit några energitjuvar. Redan första träningen i Luleå kände jag att vi bara skulle vinna. Dessutom hade vi otroligt bra spelare. **Mikael Lindholm, Jarmo Myllys, Johan Strömwall och Roger Åkerström.**

Sidan 10

Det var inte klokt hur bra dom var. "Skuggan" (Stefan Nilsson) med sina passningar. "Bulan" (Thomas Berglund), "Lill-Nobbe" (Robert Nordberg) med sin energi... Tomas Holmström.

Var det ett komplett lag?

– Ja, det lär jag nog säga. Det fanns även en tuffhet i laget och med (Jarmo) Myllys i målet. "Grana" (Erik Granqvist) var perfekt som back-up. Janne Mertzig och Mattias Öhlund...

Blev det lite extra känslor nu då Luleå vann SM-guld ånyo?

– Ja, faktiskt. Jag känner såklart "Gälla" (Nicklas Gällstedt), "Masken" (Anders Carlsson) och Ove (Molin) bra. Men också "Bulan" som jag vunnit tillsammans med. Det kändes ändå kul att Luleå vann, men framför allt tycker jag att båda lagen spelade en bra hockey. En kul finalserie.

Flyttade till Tyskland: "För mycket festande"

Säsongen 1997/98 kom Mikael Lindholm tillbringa i Hannover Scorpions tillsammans med bland andra Mikael Lindman och Torbjörn Lindberg.

– Hannover var väldigt intressant. Efter tiden uppe i Luleå ville jag flytta söder ut. Jag hade nästan tänkt att lägga av, men då fick jag den här möjligheten. En kul tid, men samtidigt var det ett stökigt gäng. Coachen (Kevin Gaudet) sa att vi var som ett rockgäng. Hela tiden var det festa, festa för kanadensarna. Nästan hela laget var kanadensare och sedan var det vi svenskar och tre tyskar. Det var fest tre, fyra dagar i veckan för de killarna.

– Vi svenskar var bortanför det där medan kanadensarna åkte in till Hannover för att festa. Under bortamatcherna satt dom och drack fyra, fem öl dagen innan match. Det var tabu här i Sverige att man skulle göra det dagen innan. På träningarna var dom inte alltid på topp, men under matcherna tände många av killarna till. Vi hade bland annat Gary Leeman som gjort 54 baljor i Toronto en säsong. Varje morgon satt han på träningscykeln alldeles blå runt läpparna. Vi trodde att det var något fel på honom, men det visade sig att han drack rödvin under kvällarna. Sedan satt han på cykeln en timme före varje träning för att få bort det ur kroppen. Efter det var han alltid bra på matcherna.

– Jag tycker att det var lite för mycket sådant, men vi svenskar hade roligt och Hannover är ett kul ställe med bra drag på matcherna.

Till saken hör att hårdrocksbandet, Scorpions med bland annat låten "Winds of Change", kommer från just Hannover.

– Managern i klubben var gift med en av Scorpions medlemmarnas före detta fru. Det innebar att medlemmarna i Scorpions ofta var på matcherna. Ena medlemmens son var materialare för oss. Jag pratade mycket med honom och han berättade att bandet Jon Bon Jovi hade sovit hemma på golvet hemma hos dom eftersom Bon Jovi skulle vara förband till Scorpions. Det var lite kul att höra om den sidan också.

Sidan 11

Det blev bara en säsong i Hannover innan Mikael Lindholm återvände till Sverige. Nu för att spela två säsonger för Malmö.

– Wikegård var där. Samtidigt hade Malmö alltid varit lite roligt med Percy Nilsson. Att då också få bo i Skanör. Dessutom hade vi ett bra lag där också. Jag kände också redan några i laget. Jag tänkte att det skulle bli en säsong där innan jag skulle flytta hemåt, men det gick ganska bra. Vi åkte ut mot MoDo i semi första året. Sedinarna (Daniel och Henrik Sedin) var otroligt bra. Egentligen tycker jag att vi skulle ha tagit MoDo eftersom vi hade ett så bra lag.

– Andra året åkte ut mot Luleå, men jag tycker att vi borde ha gått längre även då för vi hade lag för att kunna fightas i en final.

Laget tränade så jäkla hårt första året att det inte var klokt. Vi tränade tre gånger om dagen. Vi åkte in klockan åtta på morgonen för att ha första passet. Sedan vilade vi på någon bänk. Efter det, pass två. Lunch. Sedan fick vi vänta några timmar till pass tre och var inte hemma förrän sjutiden på kvällarna.

– Jill har berättat att jag var ganska bra tränad redan när jag kom till Malmö. På hösten när serien skulle börja var jag helt slut och orkade knappt gå upp för trappen i huset där vi bodde eftersom jag var så nedtränad. Vi kunde köra tunga ben före träningsmatcher så vi var otroligt dåliga på matcherna och tappade självförtroendet. Jag vet inte vad det flög i tränarna.

– När vi lättade på träningen efter jul gick det bättre, men vi tränade för mycket.

Karriären var tänkt att vara över efter säsongerna med Malmö, men ändå dyker han upp i Timrå under 14 matcher säsongen 2000/01.

– Jag hade lagt av, flyttat hem hit till Gävle så allt var lugnt och skönt. Då ringde "Nubben" (Kent Norberg) i början på november och frågade lite löst, men jag var inte intresserad. Timrå hade skador och behövde någon äldre. Jag sa ifrån två eller tre gånger.

– Sedan var jag i väg på en resa till Bad Gastein, ett 24-timmars julbord. "Nubben" ringde just innan vi skulle åka så jag svarade att jag skulle ta ett beslut efter resan. När jag gick för mig själv i bergen kring Bad Gastein tänkte jag att kanske skulle jag åka upp en vecka och provträna. Jag sa också det till honom och att vi skulle prata vidare efter det.

– På måndagen åkte jag upp, tränade. Efter tisdagens träning sa "Nubben"

– "Det ser bra ut, vi skriver".

– "Nej, lugn nu. Jag ska träna den här veckan."

Kent "Nubben" Norberg hade bestämt sig: Mikael Lindholm skulle bara spela för Timrå resten av säsongen och gav honom ett bra kontrakt.

– "Du ska spela på torsdag".

– "Jag har knappt tränat, men okej jag kan sitta vid sidan av och ta någon tekning och sedan byter jag"

Foto: Ronnie Rönkvist.

Sidan 12

– Första matchen var mot MoDo. **Mikael Lindholm avslutade med spel i Timrå** spelade jag med surströmmingsgubbens son, "Crippe" Söderström, och en snabb kille (Henrik Eriksson) som senare åkte ner till Rögle. Det gick fort och var folk överallt. *"Det är bara att packa ihop och åka hem"*.

– Jag fick spela hela matchen, men jag gjorde det ganska lätt för mig. Efter match tre var jag helt plötsligt inne i det. Än idag har jag med mig det där *"Hur gick det där egentligen till?"* Det gick ganska bra och senare fick jag även spela med (Henrik) Zetterberg och han var verkligen otroligt bra.

Livet idag och hur mycket följer du sönerna Oliver och Elias?

– Jag har sett alla matcher dom har spelat. Någon enstaka kan jag kanske missat. Äldsta sonen, Oliver, var även han i USA och spelade juniorhockey efter Brynästiden. Då satt jag uppe på nätterna och tittade på dom matcherna också. Nu är Oliver med som fystränare för damerna och juniorerna i Brynäs.

– Elias följer jag såklart också mycket. Han är i Boston numera och spelade VM här i Stockholm för några veckor sedan.

– Dessutom har jag möbelaffären här i Valbo. Det började som en hobby vid sidan av. Vi öppnade 1989 med vattensängar och jag har hela tiden känt att det varit en rolig grej, avslutar Mikael Lindholm.

Mikael Lindholm med sina söner. **Foto:** Bildbyrå. Elias och Oliver

Lindholm i Bodens tröja. **Foto:** Arkivbild.

Boden var också nära att ta sig upp till elitserien. I en avgörande match mot AIK i Globen behövde Boden ett mål till för att ta steget upp. 18.13 in i tredje perioden flyttade AIK:s Rikard Franzén målburen. Straff Boden, vilken skulle läggas av Ulf Sandström på Rolf Ridderwall. Kaos utbröt och domaren Robert Öberg tvingades begära omspolning innan straffen skulle läggas.

– Det jag minns var både möjligheten och tyvärr den här enorma besvikelsen. Hela den matchen var något häftigt och något folk pratar om än i dag. AIK var bra samtidigt som det var ett djävulskt tryck på Globen. AIK hade en kanadensare, Jackson Penny som var bra. Morgan Samuelsson (från just Boden) var så in i helsike bra. Roffe i mål...Torgny (Bendelin) var coach. AIK hade tryckt upp papper med min nuna på rökande en cigarr och med en hatt på huvudet. Ungefär som vi redan hade gått upp till elitserien. Vi såg det där eftersom det låg sådana papper på marken. Det här menade Torgny att vi inte skulle få uppleva och han var duktig på att få till sådant.

– AIK kom ut väldigt hårt och fick något halvbilligt mål i början som dom kunde gå på. Sedan fick vi den här straffen. Öberg dömde och det var utvisning. Urban (Åström), vår lagledare, påpekade att vi hade chans att välja straff eftersom det var mindre än två minuter kvar.

Robert Öberg sa först att så var det inte.

– *"Du måste kolla regelboken"*. Han åkte till sekretariatet och började kolla. Publiken började slänga in grejer så man var tvungen att spola om. *"Svullo"* (Mikael DuBois) tog micken i pausen som blev. Han skrek *"Jävla skoterraggare"* och en massa saker i mikrofonen och det blev en hatisk stämning. Folk som var där säger att om vi vunnit den matchen hade det kunnat gå riktigt illa för folk som höll på Boden.

För straffskytten, Ulf Sandström som normalt var säkerheten själv på straffar, blev det en lång väntan.

– Han satt och med klubban framför sig i omklädningsrummet och koncentrerade sig under 15 minuter i. Han tänkte säkert *"Sätter jag den här går vi upp till elitserien"*. När vi satt där och väntade i omklädningsrummet, jag minns att minuterna kändes som ett helt liv.

– När vi kom ut hade AIK:arna åkt och hackat i isen från mittcirkeln ner mot Roffes mål. *"Sasse"* hade satt fem straffar under säsongen. Han var otrolig på att hitta gluggarna, men Roffe slajdade så pucken tuschade benschyddet och sedan ner på isen framför honom.

Efter Boden blev det spel i Luleå. **Foto:** Ronnie Rönkvist.

Mikael Lindholm blev kvar ytterligare en säsong i Boden, men sedan knöt grannarna i [Luleå](#) honom till sig.

– Efter den säsongen var det tänkt att jag skulle gå vidare. Jag träffade sportchefen i Boden och han sa att jag skulle skriva på. Själv tänkte jag ta det lite lugnt och kolla läget för att se vart jag skulle ta vägen.

– *"Vad ska du ha?"* Jag sa en summa och han svarade att det var okej. *"Skriv på här"*. Jag fick kalla fötter och hade inte alls räknat med att vara kvar. Jag väntade en eller två dagar. MoDo ringde under dom dagarna, men då hade jag redan lovat att vara kvar i Boden.

– Andra säsongen gick det också bra och efter den säsongen valde jag mellan

Frölunda, MoDo och Luleå. Jag ringde Micke Johansson och frågade vad jag skulle välja mellan Frölunda, där Lasse Falk var tränare, och Luleå. *"Vill du ha roligt och lira hockey ska du välja Luleå. Vill du ha tråkigt kan du välja Frölunda"*, skrattar Mikael Lindholm.

Mikael Lindholm vann SM-guld med Luleå

Redan under sin första säsong i Luleå fick Mikael Lindholm vara med om Luleås historiska första SM-guld.

– Jag har haft en sådan tur med lag där det varit så bra individer. Det har aldrig varit några energitjuvar. Redan första träningen i Luleå kände jag att vi bara skulle vinna. Dessutom hade vi otroligt bra spelare. Det var inte klokt hur bra dom var. "Skuggan" (Stefan Nilsson) med sina passningar. "Bulan" (Thomas Berglund), "Lill-Nobbe" (Robert Nordberg) med sin energi... Tomas Holmström.

Var det ett komplett lag?

– Ja, det lär jag nog säga. Det fanns även en tuffhet i laget och med (Jarmo) Myllys i målet. "Grana" (Erik Granqvist) var perfekt som back-up. Janne Mertzig och Mattias Öhlund...

Blev det lite extra känslor nu då Luleå vann SM-guld ånyo?

– Ja, faktiskt. Jag känner såklart "Gälla" (Nicklas Gällstedt), "Masken" (Anders Carlsson) och Ove (Molin) bra. Men också "Bulan" som jag vunnit tillsammans med. Det kändes ändå kul att Luleå vann, men framför allt tycker jag att båda lagen spelade en bra hockey. En kul finalserie.

Flyttade till Tyskland: "För mycket festande"

Säsongen 1997/98 kom Mikael Lindholm tillbringa i Hannover Scorpions tillsammans med bland andra Mikael Lindman och Torbjörn Lindberg.

– Hannover var väldigt intressant. Efter tiden uppe i Luleå ville jag flytta söder ut. Jag hade nästan tänkt att lägga av, men då fick jag den här möjligheten. En kul tid, men samtidigt var det ett stökigt gäng. Coachen (Kevin Gaudet) sa att vi var som ett rockgäng. Hela tiden var det festa, festa för kanadensarna Nästan hela laget var kanadensare och sedan var det vi svenskar och tre tyskar. Det var fest tre, fyra dagar i veckan för de killarna.

– Vi svenskar var bortanför det där medan kanadensarna åkte in till Hannover för att festa. Under bortamatcherna satt dom och drack fyra, fem öl dagen innan match. Det var tabu här i Sverige att man skulle göra det dagen innan. På träningarna var dom inte alltid på topp, men under matcherna tände många av killarna till. Vi hade bland annat Gary Leeman som gjort 54 baljor i Toronto en säsong. Varje morgon satt han på träningscykeln alldeles blå runt läpparna. Vi trodde att det var något fel på honom, men det visade sig att han drack rödvin under kvällarna. Sedan satt han på cykeln en timme före varje träning för att få bort det ur kroppen. Efter det var han alltid bra på matcherna.

– Jag tycker att det var lite för mycket sådant, men vi svenskar hade roligt och Hannover är ett kul ställe med bra drag på matcherna.

Till saken hör att hårdrocksbandet, Scorpions med bland annat låten "Winds of Change", kommer från just Hannover.

– Managern i klubben var gift med en av Scorpions medlemmarnas före detta fru. Det innebar att medlemmarna i Scorpions ofta var på matcherna. Ena medlemmens son var materialare för oss. Jag pratade mycket med honom och han berättade att bandet Jon Bon Jovi hade sovit hemma på golvet hemma hos dom eftersom Bon Jovi skulle vara förband till Scorpions. Det var lite kul att höra om den sidan också.

Det blev bara en säsong i Hannover innan Mikael Lindholm återvände till Sverige. Nu för att spela två säsonger för Malmö.

– Wikegård var där. Samtidigt hade Malmö alltid varit lite roligt med Percy Nilsson. Att då också få bo i Skanör. Dessutom hade vi ett bra lag där också. Jag kände också redan några i laget. Jag tänkte att det skulle bli en säsong där innan jag skulle flytta hemåt, men det gick ganska bra. Vi åkte ut mot MoDo i semi första året. Sedinarna (Daniel och Henrik Sedin) var otroligt bra. Egentligen tycker jag att vi skulle ha tagit MoDo eftersom vi hade ett så bra lag.

– Andra året åkte ut mot Luleå, men jag tycker att vi borde ha gått längre även då för vi hade lag för att kunna fightas i en final.

Laget tränade så jäkla hårt första året att det inte var klokt. Vi tränade tre gånger om dagen. Vi åkte in klockan åtta på morgonen för att ha första passet. Sedan vilade vi på någon bänk. Efter det, pass två. Lunch. Sedan fick vi vänta några timmar till pass tre och var inte hemma förrän sjutiden på kvällarna.

– Jill har berättat att jag var ganska bra tränad redan när jag kom till Malmö. På hösten när serien skulle börja var jag helt slut och orkade knappt gå upp för trappen i huset där vi bodde eftersom jag var så nedtränad. Vi kunde köra tunga ben före träningsmatcher så vi var otroligt dåliga på matcherna och tappade självförtroendet. Jag vet inte vad det flög i tränarna.

– När vi lättade på träningen efter jul gick det bättre, men vi tränade för mycket.

Karriären var tänkt att vara över efter säsongerna med Malmö, men ändå dyker han upp i Timrå under 14 matcher säsongen 2000/01.

– Jag hade lagt av, flyttat hem hit till Gävle så allt var lugnt och skönt. Då ringde "Nubben" (Kent Norberg) i början på november och frågade lite löst, men jag var inte intresserad. Timrå hade skador och behövde någon äldre. Jag sa ifrån två eller tre gånger.

– Sedan var jag i väg på en resa till Bad Gastein, ett 24-timmars julbord. "Nubben" ringde just innan vi skulle åka så jag svarade att jag skulle ta ett beslut efter resan. När jag gick för mig själv i bergen kring Bad Gastein tänkte jag att kanske skulle jag åka upp en vecka och provträna. Jag sa också det till honom och att vi skulle prata vidare efter det.

– På måndagen åkte jag upp, tränade. Efter tisdagens träning sa "Nubben"

– "Det ser bra ut, vi skriver".

– "Nej, lugn nu. Jag ska träna den här veckan."

Kent "Nubben" Norberg hade bestämt sig: Mikael Lindholm skulle bara spela för Timrå resten av säsongen och gav honom ett bra kontrakt.

– "Du ska spela på torsdag".

– "Jag har knappt tränat, men okej jag kan sitta vid sidan av och ta någon tekning och

sedan byter jag"

- Första matchen var mot MoDo. Då spelade jag med surströmmingsgubbens son, "Crippe" Söderström, och en snabb kille (Henrik Eriksson) som senare åkte ner till Rögle. Det gick fort och var folk överallt. *"Det är bara att packa ihop och åka hem"*.
- Jag fick spela hela matchen, men jag gjorde det ganska lätt för mig. Efter match tre var jag helt plötsligt inne i det. Än idag har jag med mig det där *"Hur gick det där egentligen till?"* Det gick ganska bra och senare fick jag även spela med (Henrik) Zetterberg och han var verkligen otroligt bra.

Livet idag och hur mycket följer du sönerna Oliver och Elias?

- Jag har sett alla matcher dom har spelat. Någon enstaka kan jag kanske missat. Äldsta sonen, Oliver, var även han i USA och spelade juniorhockey efter Brynästiden. Då satt jag uppe på nätterna och tittade på dom matcherna också. Nu är Oliver med som fystränare för damerna och juniorerna i Brynäs.
- Elias följer jag såklart också mycket. Han är i Boston numera och spelade VM här i Stockholm för några veckor sedan.
- Dessutom har jag möbelaffären här i Valbo. Det började som en hobby vid sidan av. Vi öppnade 1989 med vattensängar och jag har hela tiden känt att det varit en rolig grej, avslutar Mikael Lindholm.

Karjalainen. **Foto:** Arkivbild.

Kyösti